

Č. 3077.

Dávka z přírůstku hodnoty: * Nepodají-li spoluvlastníci nemovitosti oznámení o zcizovacím jednání ve smyslu § 16 dáv. řádu č. 545/1920, může úřad příkaz, podati přiznání k dávce, doručiti kterémukoliv ze spoluvlastníků s účinkem i pro všechny ostatní.

(Nález ze dne 9. ledna 1924 č. 28.)

V ě c: Arnoštka S. a Žofie Z. ve V. T. jako dědičky po Rudolfu N. proti moravskému zemskému výboru (zem. sekr. Dr. Frt. Hikl) o dávku z přírůstku hodnoty.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání st-lek z platebního rozkazu moravského zem. výběřčího úřadu z 11. září 1922, kterým byla předepsána z převodu nemovitosti ve vložce č. — kat. obce D., dne 5. března 1921 dobrovolnou dražbou prodané, dávka z přírůstku hodnoty částkou 21.328 K 02 h.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss toto:

St-lky jsou dědičkami po Rudolfu N., majiteli zcizené nemovitosti, a vedle nich jest dědicem nezvěstný nezl. Ignác N., jemuž zřízen byl za opatrovníka starosta v D. Josef O.

Nepopřeno jest, že opatrovníku tomuto bylo dne 14. června 1921 doručeno vyzvání, aby v určené lhůtě předložil vyměřujícímu úřadu přiznání k dávce z přírůstku hodnoty ve smyslu § 16, odst. 1 d. ř. z r. 1920, a že mu zaslán k tomu tiskopis, že byl poučen o následcích nevyhovění a že přes to vyzvání tomu nevyhověl; bylo proto odvolání z platebního rozkazu uplatňující přípočty ve smyslu § 8 d. ř. s poukazem na preklusi dle § 16 d. ř. zamítnuto.

Stížnost běře rozhodnutí toto v odpor z důvodu, že prekluse nemůže býti uplatňována proti dědičkám Arnoštce S. a Žofii Z., které žádného vyzvání nedostaly a proto nemohly přiznání k této dávce podati.

Stížnost tuto nss neshledal důvodnou.

Dědicové stali se nápadem pozůstalosti spoluvlastníky pozůstalosti nemovitosti, jimi pak dobrovolnou dražbou zcizené, a jest tedy vztahovati na ně ustanovení dávkového řádu, týkající se právního postavení spoluvlastníků, kteří jsou zciziteli nemovitosti dávce z přírůstku hodnoty podrobené.

Podle § 16 d. ř. z r. 1920 jsou spoluvlastníci povinni stejně jako každý jednotlivý zcizitel o z n á m i t i do 14 dnů vyměřujícímu úřadu zcizovací jednání. Na vyzvání úřadu jsou zcizitelé dále povinni v lhůtě jim určené nejméně 14denní p o d a t i p ř i z n á n í k dávce z přírůstku hodnoty podle vzorce zem. výb. stanoveného. Nepodají-li ani po vyzvání přiznání, vyměří úřad dle § 17, odst. 3 d. ř. dávku na základě hodnot úředně předpokládaných.

Ze souvislosti těchto předpisů plyne, že vyměřující úřad může zcizitele vyzvati k podání přiznání k dávce i tehdy, když se o zcizení nemovitosti dověděl jiným způsobem než oznámením strany dle § 16, odst. 1. d. ř.

§ 16 stanoví v odst. 4, že spoluvlastníci jsou povinni, uvést již v o z n á m e n í společného zmocněnce, j i n a k že úřad jest oprávněn pokládati kteréhokoliv spoluvlastníka za zmocněnce ostatních. Podle toho může úřad pokládati kteréhokoliv ze spoluvlastníků za zmocněnce ostatních nejen neuvedli-li tito v oznámení nikoho jako svého zmocněnce, nýbrž i tehdy, když oznámení vůbec podáno nebylo a tím příležitost k nominování společného zmocněnce byla zmeškána.

Z tohoto důvodu byl úřad, když se bez oznámení zcizitelů dověděl o převodu nemovitosti (v daném případě sdělením okresního soudu), oprávněn pokládati kteréhokoli ze spoluvlastníků za zmocněnce ostatních, a mohl jemu s účinkem pro všechny spoluvlastníky doručiti vyzvání, aby podal přiznání k dávce. Bylo-li toto vyzvání doručeno Janu O. jako opatrovníku jednoho ze spoluvlastníků, a nevyhověl-li O. vyzvání tomu v určené lhůtě, stihla prekluse dávkovým řádem v § 17/3 stanovená nejenom jeho, pokud se týče opatrovance jeho, nýbrž i ostatní spoluvlastníky.

Nař. rozhodnutí jest tedy ve shodě se zák., pročez bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3078.

Š k o l s t v í: * Nucený nájem bytu pro správce neb učitele školy menšinové podle § 7 zák. č. 189/1919 jest přípustný nejen, když osoba učitelská vůbec bytu nemá, nýbrž i tehdy, je-li její byt nevhodný.

(Nález ze dne 9. ledna 1924 č. 63.)

V ě c: Dr. Arnold H. a společníci v Opavě proti ministerstvu školství a národní osvěty o nucený nájem bytu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Aby se zabezpečilo vhodné bydlení pro učitele při české měšťanské škole v Opavě J. H., jehož byt byl malý a nedostačující, vyslovil žal. úřad v dohodě s min. vnitř. nař. rozhodnutím podle § 7 zák. ze 3. dubna 1919 č. 189 a 9. dubna 1920 č. 295 Sb., pokud se týče podle § 2 zák. z 9. dubna 1920 č. 292 Sb. nucený nájem bytu v domě č. p. — v Opavě, v němž dosud bydlil ředitel zemského úctárenského oddělení Jan V.; zábor vysloven ode dne, kdy se ředitel V. vystěhuje; k tomu podotknuto, že k tomuto rozhodnutí vedla úvaha, že majitel domu ani učitel L., který tvrdí, že byt mu byl přislíben, nebudou ve svém bydlení ohroženi.

O stížnosti uvážil nss takto:

Stížnost vytýká především nezákonnost nař. rozhodnutí, poněvadž prý nebylo třeba zabezpečiti bydlení učitele H., jelikož tento bydlil již delší dobu jinde a v dostatečném bytě, sám uznal, že by o byt nebyl zakročil, kdyby mu ho úřad nebyl nabídnul, jelikož dále pro pouhé zlepšení bydlení učitele menšinové školy zákon č. 189/19 možnost vnuceného nájmu neposkytl.

Námítku tuto neshledal soud důvodnou.